

List do Laodikeje

Rožnov, Střítež: 22.2.2015

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Iz 5, 1 – 7

Text: Zj 3, 14 - 22 *Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: "Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bedný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přecháštěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čini pokání. Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvi."*

List do Laodikeje. Poslední a nejtvrďší ze všech sedmi dopisů, které Jan psal církvím v Malé Asii. Ale nechejme se tímto dopisem oslovit i my v tomto čase pokání, sebezpytování a návratu k Bohu.

Ačkoliv je v záhlaví dopisu označen za adresáta anděl místní církve, obsahem je dopis určen celému sborovému společenství v Laodikeji. Andělem může být nazván buď podle civilního pojetí běžný představitel sboru, nebo, pravděpodobněji, podle židovské představy neviditelný duchovní ochránce sboru, jakýsi „duch sboru“. Dnes bychom asi mluvili o určité duchovní atmosféře ve sboru. Nicméně obsah listu promlouvá ke každému členu společenství, tedy k celému sboru.

Odesílatelem není Jan, který je jen zprostředkovatelem, ale ten, jehož jméno je Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího. Tedy to stvořitelské Boží slovo, živé a mocné, vtělené v Ježíši Kristu. Autorita nad všechny autority.

A sbor slyší hned na začátku: Vím o tvých skutcích. Tzn. že sbor je pod Božím drobnohledem; co se v něm děje, všechno Bůh s velkým zájmem sleduje. Bohužel, marně budeme v celém listu hledat jediné slůvko uznání. Je to sbor, na němž Pán neshledal nic k pochvale. Fíkovník bez ovoce. Vinice bez hroznů. Chtěli byste žít v takovém sboru? Byli byste spokojeni ve sboru, kde není co pochválit? Vidíte, a Laodikejští křesťané jsou naprosto spokojeni. Dokonce si myslí, že jejich sbor je tak duchovně bohatý, že už nic nepotřebuje. Lidem v tomto sboru nic nechybí. Nic tam nepostrádají. Libují si, že jsou dobrým sborem. Bohatý sborový život, všechno tam funguje, nic už dál není třeba. Když do takového sboru někdo přijde, uslyší, jak se lidé chlubí: Všecko tu máme: děti, mládež, střední generaci, pěvecký sbor, dosud stále držíme biblické hodiny, máme to, co jinde už nemají. Máme skutečně být na co pyšní. A nic dalšího a nového už nepotřebujeme. Máme bohatství liturgických forem, rozvětvenou sborovou práci a bohatou tradici, z níž čerpáme. Co bychom ještě chtěli! To už přece stačí.“ Všimněte si, bratři a sestry, to rozhodně není mrtvý sbor; sbor, ve kterém se nic neděje, kde by bylo pusto a prázdno. Ten sbor je živý.

A přesto o něm Pán vyslovuje tak přísný soud! Jeho slova zní: „Nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“

Co znamenají slova: „Kéž bys byl studený anebo horký“? Sbor, který je studený, mrtvý, kde na člověka dýchne chlad jen, co tam vejde, tam si svoji tíživou situaci nemohou neuvědomovat. Tam není čím se uchlácholit a ukolbat. Tam je jasné, a všichni to vidí, že jsme jen bídní služi. Pak je tam také patrně přítomna i skrytá touha po probuzení, pak je asi všem jasné, že je potřeba se sebou něco udělat.

A jaký sbor je horký? To se nepozná podle vnějších věcí. To je sbor, který nejen že pulzuje aktivním sborovým životem, ale kde ten sborový život skutečně přináší ovoce. Kde lidé přicházejí k obrácení, k víře v Krista, kde víra přináší užitek jak dovnitř sboru tak i navenek. Kde se neodbývají náboženské povinnosti, ale kde jsou lidé zapálení pro věc Kristovu. Kde lidé vědí, o co ve víře jde. Kde jsou lidé dobrým svědectvím okolnímu světu. Kde jsou křesťané solí země a světlem světa. Tedy, kde život dostává chuť a kde je Kristus široko daleko viditelný, na vše strany. Kde se z učedníků stávají rybáři lidí. Kde lidé docházejí k pomoci. Kde je cítit lásku v mezilidských vztazích, kde vládne odpuštění a jednota, a pokoj Kristův. Ale zároveň je to společenství hledající, znovu a znovu se tážající na cestu, a stále se obnovující.

A vlažný sbor? To je sbor vychládající, protože žije ze své zašlé slávy, usnul na vavřínech, stále si ještě myslí, jak je výjimečný a že nepotřebuje od Pána Boha nic nového. Laodikejští křesťané tomuto obrazu dobře rozuměli. V nedaleké Hierapolis totiž vyvěraly horké léčivé prameny. A antický geograf Strabó píše, že odtékají skalními průrvami a u Laodikeje jsou už jen vychladlým vodním tokem. Vlažná voda už není tím horkým léčivým pramenem. Naopak je to odedávna prostředek, jak vyvolat zvracení. „Nesnesu tě v ústech“ říká Pán. Pánu církve je z takového sboru skutečně „na zvracení.“ Pán říká takovému sboru: Ty ani nevíš, jak jsi ubohý, bedný a nuzný. Jak jsi slepý, když nevidíš to, co vidí každé malé dítě, že „císař je nahý“, a jen si namlouvá, že má šaty, jaké svět neviděl.

Bratři a sestry, Boží spravedlnost našťestí nezůstává jen u vyslovení soudu. Boží láska nabízí pomoc, řešení, radu. „Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přecháštěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čini pokání.“ Tak vypadá Boží pomoc, Boží nabídka. Ne že Pán Bůh po nás vždycky napraví, co my pokazíme, ale on chce napravit především nás samé. Obnovit, obrátit, znovu nás nasměrovat na Boží cestu. Laodikejskému sboru je dána rada. Koupit skutečné zlato, ohněm přecháštěné namísto kočičího pozlátka. Obléct bílý šat, znamená

omilostněného hříšníka, křestní roucho znamenající čistotu a nový život. To je šat, co přikrývá nahotu, která tak pohoršuje okolí, a kterou tak často nejsme schopni u sebe vidět. Proto potřebujeme mast, k potření očí, abychom prohlédli a viděli, jak se věci mají.

Tyto rady dává Pán. Můžeme si myslet, že je to slovo, určené přece Laodikejskému sboru, který byl ubohý, bledý a nuzný, slepý a nahý. Náš sbor je jiný, máme tu děti, mládež, střední generaci, pěvecký sbor, biblické hodiny... máme všechno, co bychom ještě chtěli, když to tak vezmeme, tak jsme docela bohatí... a nic už nepotřebujeme...

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večerět a on se mnou.“ Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši, ty stojíš přede dveřmi našeho srdce, našeho domu, našeho sboru. Nevstupuješ násilím. Čekáš, až ti sami otevřeme zevnitř, kde jsme se zabarikádovali. Pane, otevíráme se tobě a vyznáváme ti svou víru. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane, nikdo ti není tak vzdálen, aby ses nad ním neslitoval. V tom je naše naděje. Prosíme tě za náš sbor i za celou naši církev. Dej, ať se neuzavírá před světem, ale vnáší do něj světlo evangelia. Prosíme tě za náš národ, za světskou společnost, za lhostejnost lidí k tvé pravdě. Dej, ať jsme solí, která brání zkažení. Prosíme, dej ať následujeme tvého příkladu a staneme se těmi, kdo slouží nejbídnějším a nejpobrdanějším. Pane, dej, ať máme odvahu jít i cestou úzkou a trnitou a učíme se spoléhat na tvou milost a na tvé vedení. Bez tebe nic nemůžeme učinit. Ne nás, Pane, oslav, ale tvé svaté jméno buď posvěceno mezi námi. Amen.*